

SENTÈNCIA 2002-38 DE 19 DE SETEMBRE DE 2002

**URBANISME. La sentència ha rebutjat correctament la demanda presentada per la societat en raó dels riscos reals que podia presentar la realització dels treballs.**

*Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet*

#### A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- La P. S.A. va interposar recurs contra la desestimació per silenci administratiu de la sol·licitud de data 8 de juny del 1999, sol·licitant de declarar el dret de la societat demandant a continuar les obres autoritzades per decret F/97/182, reconeixent que els terminis previstos en el dit Decret han de prendre efecte a partir de la fermesa de la Sentència.

2.- En la sentència del 7 de març del 2002, el Tribunal des Batlles ha desestimat en tots els seus termes la demanda formulada per la societat P. SA.

3 – En el seu recurs d’apel·lació de data 29 d’abril del 2002, la SA P. manifesta principalment que:

- el que cal és que el Govern vetlli perquè el veí assegurí el seu predi i no es admissible que el Govern s’excusi d’aquesta responsabilitat, pel procediment de denegar o suspendre autoritzacions d’obres als veïns que res tenen a veure ni amb l’autorització ni amb l’execució del desmunt indegut i contrari al Reglament de 1990.

- el « principi de precaució » no és un motiu jurídic.

- els perits consideren que és correcte i suficient el projecte de fonamentació reforçada que P. SA ha presentat al Govern i que està disposada a assumir per a continuar les obres.

- la societat P. demana l’admissió d’una prova documental. En el seu escrit de conclusions de data 11 de juny de 2002, la societat P. precisa que no es tracta de proposar ni practicar una nova prova, sinó d’aclarir el resultat d’una prova ja practicada en primera instància.

4 – En la seva contesta de data 17 de maig del 2002, el M.I. Govern manifesta principalment :

- que El Govern no ha incorregut en cap tipus de responsabilitat ;

- que l’ordenament comunitari reconeix el principi de precaució;

- que el Tribunal a quo ha fet la valoració de la prova pericial i tècnica que ha considerat en virtut del principi de lliure apreciació de la prova.

- que la demanda de prova no és acceptable en la segona instància.

El MI Govern ha confirmat aquests arguments en el seu escrit de conclusions de data 11 de juny del 2002.

## F O N A M E N T S D E D R E T

### **Primer:** Competència

El Tribunal Superior, Sala Administrativa, es competent per a conèixer del recurs, en aplicació de l'article 39-3 de la Llei qualificada de la Justícia .

### **Segon:** Sobre el procediment

La prova demanada en segona instància no és acceptable en aplicació de les disposicions de l'article 64 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal. Per tant el document aportat en segona instància per la societat P. SA. no es pot tenir en consideració.

### **Tercer:** Sobre el fons

Com bé ha exposat la sentència recorreguda (punt Setè), « en el cas que s'examina, la llicència fou atorgada tenint present unes determinades condicions d'estabilitat del terreny a edificar, les quals han canviat per actuació d'un tercer i abans de l'inici de les obres ».

És cert que en un principi, el 5 de març de 1997, l'atorgament del permís de construir era conforme a la reglamentació en vigor. Però va aparèixer un nou risc mentre es realitzaven obres en una altra parcel·la, al provocar un esllavissament de terreny.

El Govern havia de considerar aquesta nova situació en la seva valoració de la nova demanda de continuar els treballs presentada per la societat P.

En aquesta valoració, el Govern ha considerat els riscos d'inestabilitat del terreny pel futur i ha estimat la possibilitat de produir-se altres esllavissaments. Cal considerar que el Govern no ha comès cap error manifest d'apreciació.

En quant a l'apreciació de la legalitat de la mesura pel jutge, cal subratllar que el jutge no està vinculat per les conclusions dels perits. El seu informe constitueix un simple element d'apreciació que li permet formar la seva convicció.

En aquest cas, podem remarcar que la conclusió dels perits queda relativament matisada així com mostra la conclusió del seu informe (veure foli 133) : « Recordem que la problemàtica més greu no és l'actual, ja que no hi ha cap símptoma extern d'inestabilitat, sinó que són les garanties que aportaran les futures excavacions a la zona (la normativa actual exigeix un estudi geotècnic, molts dels quals son un simple reconeixement visual) que poden ser insuficients, i donat el cas, una excavació

inconscient, semblant a la de la parcel·la nº 4, podrà arribar a provocar una inestabilitat global a tota la zona »

Per tant la sentència ha rebutjat correctament la demanda presentada per la societat P., en raó dels riscos reals que podia presentar la realització dels treballs.

Per tant el recurs de la societat P. s'ha de rebutjar en el marc de l'examen de la legalitat, sense perjudici d'un eventual recurs fonamentat en l'existència de responsabilitat.

**Quart.-** No s'aprecien circumstàncies determinants d'una especial condemna al pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

## D E C I S I Ó

El Tribunal Superior d'Andorra, Sala Administrativa en nom del Poble Andorra ha decidit:

**Primer:** Desestimar el recurs d'apel·lació presentat per la societat P. S.A.

**Segon:** Confirmar la sentència recorreguda i declarar que la denegació del Govern per silenci de la sol·licitud presentada en data 10 de juny de 1999, amb el núm. 19197, per la societat P. SA és conforme a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

**Tercer:** De no efectuar cap condemna en costes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.